

¹³Amikor Jézus Cézarea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?” ¹⁴Ők így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.” ¹⁵Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?” ¹⁶Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” ¹⁷Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.” ¹⁸Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.

Kedves Petra, Lilla és Levi, Kedves gyülekezet, Testvéreim!

Felnőtt keresztelezés és konfirmáció. A mai nap ünnepe az egész gyülekezet ünnepe, hiszen Isten végtelen szeretete mutatkozik meg abban, hogy Ti most itt lehettek. Három különböző ember, három különböző élethelyzet. A keresztyén élettel való találkozás is három egymástól teljesen eltérő úton érkezett meg hozzátok. Mégis az imént együtt állhattatok meg az oltár előtt, és mondhattátok a hitvallást. Tegnap, amikor elpróbáltuk ezt a jelenetet nagyon markánsan kirajzolódott a különbség: Petra lassan, Lilla halkán, Levi kicsit hadarva, de határozottan mondta a hitvallást. De aztán egy kis gyakorlás és máris megy együtt. A gyülekezet közössége azt gondolom erről szól. Hogy bár sokfélék vagyunk, hogy mindnyájan egyéniségek vagyunk, mégis tudunk egyek lenni, tudunk együtt mozogni és együtt lélegezni.

Tegnap a samáriai asszony történetében említettem a házasság képét. Ezt a képet maga Isten használja a maga és az ember közös útjának, kapcsolatának leírására. Tegnap arról volt szó, hogy azt a samáriai asszonyt eljegyzi a Szentlélek, és megy és hirdeti az embereknek, közösségbe vágyik, gyülekezetbe megy, ahol megoszthatja örömét és bánatát. Ahol testvérként lehet együtt a többiekkel, akikkel azonos hiten van.

Elmondtam nektek és megtanultuk, hogy a hitet megvallani többféle módon lehet. Nagyon szép kifejezése ennek az apostoli hitvallás közös elmondása az istentiszteleten, de nem ez az egyetlen mód. Az első századokban az üldözés éveiben egy kis halacsát rajzoltak a porba Krisztus követői, és erről a hitvallásról ismerték fel egymást. Vannak helyzetek, amikor nem feltétlenül a szavak, hanem akár egy rajz, egy mosoly, egy segítő kéz, egy ének is hitvallást, a Krisztusba vetett hitünk megvallását jelentheti.

Hallhattuk azt is a vizsgán, hogy az evangélikus egyház 10 írott, lezárt hitvallást ismer. De ennél sokkal több van, tulajdonképpen éppen annyi ahány hívő ember, hiszen mindenkinek más-más részlet a fontos, és mások a hangsúlyok az életében, sőt még életünk során is változhatnak hitvallásunk részletei.

Mai alapigénk viszont a lényegről szól. Arról, hogy mi az alap, mi az amiben különbözőségeink ellenére mégis egyek lehetünk. MI az az alap, amihez mindig vissza lehet térni.

Évekkel ezelőtt szüleimmel a kerítést készítettünk a házunk melletti üres telekre, ahol akár építkezni is lehet. Mivel belátható időn belül nem terveztünk építkezni, hanem kertként használjuk a területet, ezért nem házfalat, hanem egy kicsit tartósabb kerítést gondoltunk ki. Elkezdjük ásni az alapját, ahová beton került volna. Aztán egyszer csak édesapánk azt mondta, ássunk mélyebbre, legyen nagyobb alapja a kerítésnek. Mert ha egyszer ház épül majd, akkor legalább nem kell még egyszer nekifogni. Most egy házat is megtartani tudó alapon van a kerítés.

Mai igénkben Jézus az alapozásról beszél. Azt gondolom, hogy ennek az igének minden apró mozzanata jelentős, de azért most visszafogom magam és nem beszélek például arról, hogy miért éppen Cézarea Filippinél kérdezi meg Jézus a tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?”

Általában ebből az igéből azt szoktuk hangsúlyozni, hogy Jézus megkérdezi a tanítványait kinek mondotok engem? És Péter válaszát. Pedig Jézus nem ezzel kezdi. A tanítványoktól kérdezi azt, hogy az emberek, úgy általában mit gondolnak róla. Miért kérdezi ezt? Nem tudja? Hiszen sokszor olvassuk, hogy belelát az emberekbe, azt is tudta pl. a tegnapi igében hogy a samáriai asszonnak öt férje volt.

A kérdés azért fontos, hogy lássuk: Jézus nem akarta a világból kivenni a tanítványait. Nem egy elit csapatba akarata őket összegyűjteni, ahová azután behívogatják majd a többieket. Hanem azt szerette volna, ha ők maguk házhoz mennének, ha elvinnék az evangéliumot. Ha ismernék azokat akik közé küldettek. Az első időkben a tanítványok nem egy helyen voltak és várták az embereket, hanem úton voltak, hogy lássák kinek mondják az emberek az emberfiát, hol mit mondanak Jézusról, és ahol nem az igazat hallották, ott maradtak, és hitvallást tettek. Ma a hívő emberek feladata ez a küldetés: Kedves Testvérem! Te tudod-e mit gondolnak, mit mondanak az emberek, azok, akik között élsz, akik körülvesznek a piacos, a postás, a munkatárs, a barát, a családtag – Jézusról?

A tanítványok tudják, és sorolják: a felsorolás ma is megállná a helyét, most így tömören a lényeg: az emberek többsége prófétát, egy nagy Istentől jövő embert láttak, és látnak ma is Jézusban. Eljutnak egy

darabig. A tegnapi igében is ezt olvastuk: a samáriai asszony is eljut idáig, amikor azt mondja Jézusnak: most már látom, hogy próféta vagy. De vajon jutnak-e a tanítványok, azok akik közel vannak, jutunk-e mi tovább ennél. Jutsz-e kedves konfirmandus, kedves szülő, nagyszülő, keresztszülő, barát, rokon, jutsz-e te budafoki gyülekezeti tag ennél tovább.

Mert Jézus nem csak arra kíváncsi, hogy mások mit gondolnak. Hanem arra is, hogy Te mit gondolsz? A kérdés ma, ezen az ünnepi alkalmon Neked is szól: *Hát ti kinek mondotok engem?*”

Péter a válaszában tovább jut, mint előtte bárki. Eljut az alapokig, odáig ahová el kell jutni mindenkinek ahhoz, hogy hívő lehessen. Péter hitvallása az első keresztyén hitvallás: az mondja: Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia.

Jézus a Krisztus. Ő az ószövetség lapjain megígért messiás, a felkent. Az első időkben elég volt ennyit mondani Jézusról, és aki ismerte az Ószövetséget, az máris tudta, értette, és ez által hihette, hogy Jézus a Názáreti ács, ki is valójában. Péter még hozzát teszi: az élő Isten fia. Nem egy ember, nem egy nagy tanító, nem pusztán egy gyógyító, hanem Isten fia.

Idáig nem juthatunk el magunktól. Odáig igen, ameddig az emmausi tanítványok, hogy azt mondták: próféta volt, szóban és tettben hatalmas, Isten és az egész nép előtt... de meghalt.

A konfirmációi liturgiában arra a kérdésre, hogy: akarsz-e a keresztyén hitben megmaradni és hitedről kitartó hűséggel bizonyosságot tenni? – azt válaszoltátok akarok. Erre a liturgia szövege szerint nekem vissza kellett válaszolnom: Isten az aki munkálja bennetek az akarást az ő jótetszése szerint [...] hívjuk segítségül Isten Szentlelkét, hogy ő maga világosítsa és erősítse meg a hitben ezeket a testvéreinket, és minket mindnyájunkat.

Igen, mert én hiába akarom, hiába szeretném, ez Isten ajándéka. Isten Szentlelkét nem lehet kieroszakolni, sem kiérdemelni, megkapni azt igen, várni és remélni is szabad, imádkozni érte.

Az ember keresi a boldogsága forrását. Mitől leszek boldog? Jézus ebben a történetben kimondja Péternek: *„Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.*

Mert ez jelenti a boldogságot, amikor a mennyei Atya az ő Szentlelke által megnyitja a szemeinket. Péter nem volt jobb, vagy több mint ma bármelyik hívő ember, pusztán ő volt az első aki kimondta, mert ő volt az első aki megkapta Istentől ezt az ajándékot.

A konfirmációt nem én végzem, nem is a konfirmandusok, hanem maga Isten, az ő jótetszése szerint. Nekünk marad az imádkozás, és az építkezés munkája.

A mai igehirdetés utolsó gondolatához értünk, és most hadd tartsak egy kis görög órát.

Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.

Sokak szerint Péter elsőségét hangsúlyozza itt Jézus. Pedig ez a szakasz nem Péterről szól. Láthattuk már az előbb is, ahol Jézus a mennyei Atyát dicsőíti Péter hitvallása miatt.

A Péter név a görög Petrosz szóból származik, ami annyit jelent kő, kövecske. Amikor Jézus azt mondja: Te Péter vagy... akkor ezzel nem csak a nevet mondja ki, hanem azt is, hogy ez a péter egy kő, petrosz. Viszont amikor folytatja: és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat... - akkor egy másik szót használ: mai megkereszteltünk nevét: petra – ami annyit jelent kőszikla.

A szöveg összefüggéséből kiderül, hogy itt Jézus nem Péter személyére, hanem a hitvallásra mondja azt, hogy én ezen építem fel egyházamat. Tehát az alap nem Péter a kövecske, hanem amit a Szentlélek által kimond: Te vagy a Krisztus.

Pál apostol is ezt erősíti, amikor azt mondja: mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.

Kedves Konfirmandusok, kedves gyülekezet:

Az építkezés most kezdődik. Mindannyiunknak. Ismerjük az alapot, hogy mit építünk rá, kerítést vagy házat az rajtunk áll, ugyanakkor nem mindegy, Isten az ige szerint egy házat, azaz egyházat szeretne építeni erre az alapra. Romboljuk le kerítéseinket, mindazt, amit ráhordtunk és épülünk vele és belőle.

Pál így folytatja, amikor Jézusról, mint alapról beszél: azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni.

Adja Isten, hogy konfirmandusok, szülők, keresztszülők, családtagok, gyülekezet mi mindnyájan együtt tudjunk építkezni, egy családként, Isten házastársaiként, gyülekezetében.